SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 248. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 28, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 28-го ГРУДНЯ 1994 Ч. 248, РІК CI

ДЕПУТАТИ РОЗГЛЯДАЮТЬ ПРОЄКТИ ЗАКОНІВ ПРО ВЛАДУ

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 22-го грудня, сесія Верховної Ради України приступила до розгляду двох проєктів законів: проєкту закону про владу і місцеве самоврядування, представлений Президентом України, та проєкт, закону про місцеві ради, підготовлений Верховною Радою.

На сесії виступив Президент України Леонід Кучма, який закликав депутатів затвердити пропонований ним закон про владу. Зі свого боку Президент погодився на компроміси при вирішенні спірних питань. Л. Кучма підтримав пропозицію депутатських фракцій щодо припинення передчасно уповноважень Верховної Ради у випадку, якщо вона неспроможна ухвалити рішення у зв'язку із відсутністю чітко визначеної більшости. В свою чергу, сказав Президент — Верховна Рада має право висловити недовір'я Президентові, якщо він не здатний здійснювати ефективно внутрішню та зовнішню політику. Недієздатність Кабінету Міністрів також тягне за собою його резиґнацію. Л. Кучма позитивно сприйняв внесення поправок про поширення підстав для оскарження Президента та розпуск Верховної Ради "і не тому, що це зачіпає кожного з нас, такі дії пов'язані з державно-політичною кризою і потребують створення противаг і балянсів".

Проте Л. Кучма не підтримав пропозицію керівництва Верховної Ради щодо надання Президентові права на один рік ухвалювати законодавчі акти. Президент не претендує на функції законодавчої влади. Він хоче мати тільки ті уповноваження, які природно належать виконавчій владі. І він хоче, щоб вони були конституційно закріплені. Тоді ця влада буде дієздатною і виконавчою.

Під час обговорення, президентський проєкт закону різко критикували депутати від фракцій комуністів та соціялістів. А керівник КПУ Петро Симоненко назвав небезпечним згуртуванням навколо Президента правих і центристських сил, які „покінчать з радянською владою". Ухвалення закону про владу, на думку фракції комуністів, знизить рівень дисципліни і сприятиме свавіллю чиновників.

Представники фракцій „Державність", „Єдність", Руху, Центр та інших у своїх виступах підтримали проєкт, але вносили свої зауваження і поправки, які вважають за необхідне зробити.

Керівники узгоджувальної комісії Володимир Буткевич та Олександер Стещенко повідомили, що 70 відсотків положень президентського законопроєкту вже узгоджено, але чимало є ще таких, над якими слід попрацювати.

На запитання депутатів відповідали Президент Кучма та Володимир Гриньов, оскільки очолювана ним Міжреґіональна депутатська група працювала над проєктом закону. Обговорення було широке і цікаве. Особливо цікаві були зауваження і виступи Сергія Головатого та інших депутатів від національно-демократичних та центристських фракцій. Завершилося обговорення аж о 8-ій год. вечора рішенням продовжити його в суботу, 24-го грудня. Якщо проєкт не буде ухвалений, то після остаточного допрацювання, його внесуть на розгляд 10-го січня наступного року. Більшість промовців пропонували ухвалити проєкт в першому читанні й продовжити працю над ним у комісіях. Однак голосування не було, бо ще було багато бажаючих взяти участь у обговоренні.

УКРАЇНА ОТРИМАЛА ПОЗИКУ ВІД СВІТОВОГО БАНКУ

Вашінгтон (Прес-служба амбасади України в ЗСА, — Від імені Уряду України амбасадор Юрій Щербак підписав у Світовому банку угоду про надання Україні регабілітаційної позики на суму в 500 міл. дол. За Світовий банк угоду підписав віцепрезидент цієї найвпливовішої міжнародної фінансової організації Білфрел Талвіц.

Позика виділена на потреби відродження та стабільного зростання економіки України. Рішення Світового банку, підкреслив на церемонії підписанням угоди В. Талвіц, стало можливим завдяки приходу до влади Президента Леоніда Кучми, який рішуче очолив процес радикальних реформ в Україні.

Висловивши вдячність керівництву Світового банку від імені українського Уряду, Ю. Щербак підкреслив, що нова позика міжнародної фінансової установи допоможе Україні швидше провести необхідні структурні зміни в економіці, забезпечити стабільний хід реформ без значних соціяльних напружень. Амбасадор України зазначив, що в Адміністрації Президента, Уряді України та серед переважної більшости населення країни існує чітке розуміння потреби якнайшвидшої перебудови економіки на демократичних ринкових засадах. Ю. Щербак наголосив на дальших плянах Президента та Уряду України в галузі реформ, які вимагатимуть додаткового фінансування з боку міжнародних фінансових організацій, зокрема для реформування системи охорони здоров'я, сільського господарства, енерґетичного сектора української економіки. Світовий банк розглядає можливість надання Україні позик на ці потреби в наступному році.

Амбасадор Ю. Щербак передав лист Президента України Леоніда Кучми президентові Світового банку Луїсові Престонові.

Тут також підписано угоду про співфінансування наглих потреб України урядом Канади шляхом надання фінансової допомоги на суму в 10 міл. дол., які ця передасть Україні через Світовий банк.

Перша черга позики Світового банку та уряду Канади можуть бути використані Україною вже цього року.

В. Гриньов очолив новостворену Партію Реформ

Київ (Р. Р.). — Тут 17-го грудня у Народному Домі відбувся установчий з'їзд нової партії, яку Міжреґіональний Бльок Реформ (МБР) вирішив створити як партію Президента. У з'їзді взяли участь близько 500 делеґатів з 18-ох областей України, у яких уже створені і діють осередки центристів-ринковиків.

З'їзд розпочався доповіддю лідера МБР Володимира Гриньова, який висунув чотири засадничих принципи для нової партії: держава не може будуватися за етнічним принципом; Україна має бути державою „політичної нації", тобто всього населення; українська держава має бути федеративною з офіційною двомовністю; у державі має бути пріоритет приватної власности та вільного підприємництва і державний захист прав людини. Для входу України до світової громадськости, на думку Гриньова, потрібна активна участь у створенні спільного ринку на теренах колишнього СССР. „Спроби поєднати совєтську владу з президентським правлінням закінчилися фіяском", сказав Гриньов, підкресливши, що проєкт президентського закону про владу базується на засадничих принципах МБР і його мета — забезпечити перехід від совєтської влади до системи розподілу влад та місцевого самоврядування. Для успіху економічних реформ необхідно створити відповідне адміністративне, урядове підґрунтя.

Як відомо, В. Гриньов уже не раз висловлювався за те, щоб передвиборчий бльок перетворити в політичну структуру, яка виступатиме за спільноту вільних людей, ринкових відносин і відкритої економіки. І перетворення МБР на політичну організацію має відбуватися знизу, а не навпаки.

Новостворена партія підтримує президентські реформи, створюючи механізми сприяння їм у всіх областях і районах. Підтримує нова партія також і закон про владу, запропонований Президентом Кучмою.

Напередодні установчого з'їзду В. Гриньов виступав на одеській телевізії, назвавши 1994 рік роком прощання з політичним романтизмом і наївністю. Тепер він має намір вивести на політичну арену сильну центристську організацію реґіоналів, які стануть „льокомотивом" руху українського суспільства від соціялізму до зваблнвого капіталізму. І хоч шлях буде тернистий, але альтернативи йому нема.

(Закінчення на стор. 3)

...ІЗ РОДИНИ, ДУШЕЮ ЯКОЇ Є МУЗИКА

Д-р Лев Волянський в редакції „Свободи"

Джерзі Сиrі, Н. Дж. (Г. Колесса). — Д-р Лев Волянський походить із лікарської родини, душею якої є музика. Обидві його сестри мають вищу музичну освіту, і попри свою основну спеціяльність постійно музикують — Лілея відома українській громаді з частих виступів, а недавно співачка повернулася з України, де кілька років співала на серйозних оперових і концертових сценах. Богданна заснувала вокальний ансамбль „Промінь", керує ним уже понад 20 років, сама пише музику, аранжує пісні. Не говорячи уже про їх батьків, д-ра Олега і ред. Людмилу Волянських, які вщоїли своїм дітям цю любов.

Тож не дивно, що д-р Лев Волянський у свобідний від праці та родинних обов'язків час теж віддається музиці. Рік тому він створив „Український Вокальний Ансамбль", основною метою якого є донесення української легкої музики до американців.

— Уся моя діяльність у цьому напрямку почалася від сольових виступів під акомпаньямент ґітари перед неукраїнською публікою,— розповідає Л. Волянський, гість нашої редакції. — Це було ще у роки навчання в коледжі. Мій репертуар тоді складався майже виключно з творів англійською мовою. Згодом почав співати у складі ансамблю „Промінь", для якого скомпонував декілька творів. Виступав у дуеті з дружиною. Під впливом „Променя" ближче зацікавився українською музикою, почав включати до своїх сольових програм її фолькльорні елементи, а часто і цілі українські пісні. З часом українські твори почали заповнювати мої програми. Тоді я дійшов до висновку, що ці два світи моєї творчости — український і англійський — можуть цілком гармонійно співіснувати. Мушу сказати — де б люди інших національностей не зустрічалися з українською музикою, вона завжди викликала у них захоплення. Відчуваючи це, я робив наступний крок — вчив слухачів співати разом зі мною по-українськи...

— Очевидно, важко є втримати увагу американської публіки, виконуючи виключно українські твори...

— Як я особисто, так і решта учасників створеного мною „Українського Вокального Ансамблю", приділяємо цьому питанню особливу увагу. Виконання того чи іншого твору попереджуємо короткими поясненнями, виконуємо пісні в перекладі на англійську мову, а в ідеалі стараємося співати двома мовами — куплет по-українськи, наступний — по-англійськи...

— Хто входить до складу ансамблю?

— Крім моєї дружини, Марії Волянської, це— Олесь Кузьма, його дружина Ірка Китаста-Кузьма, Наталія Гончаренко та Катя Куцина. Слід зазначити, що кожний з нас вносить нові ідеї та твори в репертуар ансамблю; віднайшовши цікавий твір, дає публіці до нього пояснення і ним диригує. Тому кожний із нас є однаково активним у діяльності групи. Крім того, тут грає ролю попередній досвід. Наприклад, Олесь Кузьма в минулому керував Російським чоловічим хором Єйл університету, багатьма церковними хорами; М. Волянська має музичну освіту з

(Закінчення на стор. 3)

Вимагають припинення кровопролиття в Чечні

Париж. — Голова парляментарної асамблеї Ради Европи Міґель Анґель Мартінез закликав Росію до негайного припинення вогню у Чечні і відновлення мирних переговорів.

Як відомо, протягом п'яти діб російське військове летунство вдень і вночі бомбило Ґрозний, чеченську столицю, а наземні війська обстрілювали її з ракет. Загинуло сотні людей з числа мирного населення. Проти такої жорстокости протестують навіть самі росіяни. Як свідчать висліди опитування, проведеного московською соціологічною службою „Мнеиіє", 75 відсотків москвичів вважають російську інтервенцію в Чечні нічим не виправданою. А керівник громадської організації „Військові за демократію", полковник у резерві Владімір Смірнов, закликав „усіх чесних офіцерів, які не хочуть заплямувати своєї чести, зрезиґнувати, щоб не брати участи в несправедливій війні".

Уряд Росії офіційно повідомив, що за минулі суботу і неділю вбито понад тисячу „чеченських сепаратистів".

Російський президент Боріс Єльцин похвалив дії російських військ в Чечні, підкресливши, що вони „добре себе проявили". На засіданні Ради безпеки Б. Єльцин сказав, що Чечня назавжди залишиться у складі Росії як її „інтеґральна частина" і російські війська ніколи не вийдуть з Кавказу.

Російські генерали, всупереч обіцянці Б. Єльцина сісти за стіл переговорів з керівниками Чечні, запевняють, що в найближчі дні чеченський збройний опір у Ґрозному буде придушений, а вся територія республіки буде „звільнена від незаконних формацій".

Відзначено День Міліції

Київ (Р. Р.). — Українська міліція тепер має своє свято. День Української Міліції відзначено 20-го грудня. З цієї нагоди відбулося врочисте засідання, на яко-му виступив Президент України Леонід Кучма, який запропонував вшанувати хвилиною мовчанки загиблих працівників міліції і нагородив багатьох із живих почесною президентською нагородою. Почесну відзнаку Президента вручено також батькам загиблих міліціянтів.

Промовці відзначили героїзм працівників міліції, але не проминули і той факт, що багато з них вже заарештовано за участь в організованій злочинності. Промовці також зауважили, що, через економічну кризу, міліція не забезпечена автомобілями та іншим необхідним знаряддям. І все це на фоні все зростаючої злочинности. Тільки за 11 місяців цього року в Україні затримано 858 злочинних груп, які здійснили 3,213 злочинів, в тому числі 27 убивств, 101 розбійний напад, 104 пограбування, 107 здирств, 1,041 крадіжка, 163 випадки хабарництва, 480 крадіжок державного майна, з них 234 в особливо великих розмірах. У злочинців сконфісковано 216 одиниць вогнепальної зброї, 138 автомобілів і 520 кілограмів наркотичної сировини. Найбільша злочинність серед підлітків.

Не дали злочинці і спокійно відзначити міліціянтам своє свято. В той день зранку почалися анонімні телефонічні повідомлення, що підкладено вибухівку на Центральному київському двірці. Такі повідомлення вже були не раз, і хоч вони не виправдалися, але знову довелося евакувати всіх пасажирів, які чекали на поїзди.

Наступний анонімний дзвінок повідомив, що вибухівку закладено в школі ч. 137 на Русанівці, чим було зірвано навчання в другій половимі дня. Третій анонім повідомив, що вибухне станція метро „Хрещатик" і поїзд ч. 41 „Москва-Київ". Всі сиґнали виявилися фальшивими.

В АМЕРИЦІ

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ПЕНТАҐОНУ повідомили, що Північна Корея в середу, 21-го грудня,повернула тіло американського летуна Дейвида Гайлмона, який загинув минулої суботи, 17-го грудня,коли його гелікоптер припадково опинився над територією Північної Кореї та був зістрілений. Тіло американським властям у Південній Кореї передав конґресмен-демократ з Ню Мексіко Билл Ричардсон, який в той час перебував на відвідинах у Північній Кореї. Передаючи тіло загиблого, конґресмен Б.Ричардсон сказав, що йому не дозволено зустрітись з уцілілим летуном Баббі Голлом, але запевнено його в тому, що і він буде скоро звільнений.

ОДИН З КЕРІВНИКІВ американської корпорації Вестінґгавз Натеніел Батсон, під час зустрічі представників згаданої американської фірми з прем'єр-міністром України Віталієм Масолом, сказав, що його компанія готова прийти з допомогою Україні. Він підтвердив, що Вестінґгавз може запропонувати конкретний плян дій щодо розв'язання проблем, енерґетики та інших галузей промисловостін. Корпорація Вестінґгавз є авторитетною в світі установою в галузі ядерної енерґетики.

У ВІВТОРОК, 20-ГО ГРУДНЯ, помер колишній секретар Державного департаменту Дін Раск. Він на згаданому пості працював в урядах президента Джана Кеннеді і Линдона Джансона та був великим, хоча й гостро критикованим, прихильником участи ЗСА у В'єтнамській війні. Причиною смерти була суцільна неспроможніцть праці серця.

У ЧЕТВЕР, 22-ГО ГРУДНЯ, президент Билл Клінтон повідомив, що має в пляні іменувати 43-річного Мартіна Індика, свого головного дорадника в арабсько-ізраїльських справах на пост нового амбасадора ЗСА до Ізраїля. Якщо Сенат підтримає цю пропозицію, то М. Індик прийде на місце Едварда Джереджіяна, який зрезиґнував цього року, щоб стати керівником Інституту закордонної політики при Райс університеті в Гюстоні,Тек.

ФЕДЕРАЛЬНА ВИБОРЧА комісія повідомила, що фірма Пруденшел секюрітіс погодилась заплатити 550,000 дол. кари за незаконні політичні пожертви впродовж кількох років. Згідно з офіційними твердженнями, названа компанія переступила закон своїми нелеґальними пожертвами на суму 250,000 дол. впродовж 1986-93 років, які були б визнані законними, якби їх передано через відповідні політичні організації.

ФРАНЦУЗЬКА СПЕЦСЛУЖБА ВІДВОЮВАЛА ЛІТАКА

Париж. — В суботу, 24-го грудня, мусулманські терористи з так званої „Озброєної ісламської групи" захопили в Альжирі літак французької компанії Ейр Франс зі 172 пасажирами.

Увечорі в неділю повітряні пірати застрілили французького поліціянта, який летів у Францію, і в'єтнамського громадянина, а ще через декілька годин з літака викинули тіло третього вбитого пасажира.

Париж закликав усіх французів, чия присутність в Альжирі не є обов'язкова, залишити цю країну у зв'язку з активізацією дій ісламських екстремістів. Водночас французькі транспортові компанії припинили повітряне і морське сполучення між Францією та Альжиром „через неможливість гарантувати безпеку на альжирській території".

Відтак літак, згідно з домовленням між Францією і Альжиром, прилетів на марсельське летовище Марініян. Спочатку терористи відмовилися від переговорів з представниками французької влади і вимагали проведення пресової конференції з участю репортерів американської телевізійної станції Сі-Ен-Ен. Терористи запевнили, що в іншому випадку кожної години вбиватимуть по одному закладникові. Французька влада пристала на ці умови.

В понеділок до обіду мусулмани звільнили всіх жінок і дітей, всього понад 60 осіб.

Після обіду того ж дня французькі сили безпеки почали штурм літака, який тривав трохи більше, ніж 15 хвилин. Протягом цієї операції четверо терористів було вбито. Разом з тим ранено 13 пасажирів і три члени залоги. Дев'ять вояків служби безпеки також дістали поранення, один з них втратив руку.

Прем'єр-міністер Франції Едуар Баллядюр сказав на пресовій конференції з цього приводу, що служба безпеки „діяла бездоганно" і що Франція продовжуватиме рішучу боротьбу проти тероризму.

У СВІТІ

ФРАНЦІЯ, КИТАЙ, Росія і частинно Еспанія готові почати поступове скасування економічних санкцій щодо Іраку, оскільки вони дуже сильно руйнують економіку цієї країни і унеможливлюють сплату зовнішніх боргів. Тим часом на думку Рольфа Еккеуса, який очолює Комісію ООН в питаннях знищення іракської хемічної зброї, Багдад не повною мірою виконує вимоги Ради безпеки ООН. „Комісія дістала дуже важливі свідчення від деяких урядів. Це дало нам можливість докладніше довідатися про військові програми Іраку і переконатися, що іракці розсекретили далеко не все",— підкреслює у своєму звіті Р. Еккеус.

ВИСТУПАЮЧИ В нижній палаті італійського парляменту, прем'єр-міністер Сільвіо Берлюскоиі запевнив, що не має наміру добровільно резиґнувати, як цього сподіваються його політичні противники. Прем'єр дуже гостро висловився на адресу партії Північна ліґа, яка входить в урядову коаліцію. Депутати від цієї партії заявили, що голосуватимуть проти будь-яких пропозицій С. Берлюскоиі. Четверо міністрів, членів цієї партії, вже зрезиґнували зі своїх становищ. Політичні незгоди почалися після того, як лідер Північної ліґи Умберто Боссі запропонував внести в конституцію зміни, які узаконили б федеративний устрій Італії. Дві інші партії коаліції виступили проти цього проєкту. Однак парлямент все ж змушений проголосувати з приводу довір'я до уряду С. Берлюсконі. (З останніх новин: більшість депутатів відмовили прем'єр-міністрові у довір'ї. Це означає його резиґнацію).

ГЕНЕРАЛЬНИЙ прокуратор Бразилії Арістідіс Жункейр звернувся у Верховий суд країни з вимогою розпочати нову кримінальну справу проти колишнього президента Фернанда Кольора. На цей раз його звинувачують у несплаті податків і приховуванні доходів. Нібито під час свого президентства Ф. Кольор через посередників дістав від Уругваю кредит в сумі 3.75 міл. дол. Більша частина тих грошей пішла на віднову приватного дому Ф. Кольора.

АКТИВІСТИ російського бюра міжнародної екологічної організації Ґрінпіс повідомляють про загрозливу ситуацію, що склалася у висліді занечищення Білого моря. Протягом цього року лише з узбережжя Карелії в Біле море виллято понад 76 міл. кубічних метрів нечистот. Особливо багато отруйних речовин потрапляє в море з підприємств Архангельської области. Останні наукові досліди засвідчують, що навіть у морській капусті, яку використовують як страву і як ліки, знайдено миш'як, й то у кількості, що в 15 разів перевищує допустиму норму.

У ЧЕХІЇ засновано асоціяцію фармерів-струсятників. Її президент Йозеф Петржік вважає, що ця ділянка має велику перспективу, принаймні вона є набагато вигідніша, ніж утримання корів. Звичайно корова дає сім телят за сім років, відтак її треба замінювати. Струсиха коштує втричі більше, але використовувати її можна протягом 40 років. І щороку вона дає щонайменше 25 струсят. А дієтологи вже знають, що в струсячому м'ясі холестеролю на 31 відсоток менше, ніж у м'ясі тварин.

В КИТАЇ на кару смерти засуджені вісім учасників змови, яка мала своєю метою вбивство Денга Шіяопінга та інших вищих керівників країни. Як повідомляє гонґконґський місячник „Дункан", осередок таємної групи „Союз пролетаріяту" складали діти і родичі колишніх партійних і державних чиновників, в тому числі колишнього міністра безпеки Се Фу і голови пекінського революційного комітету У Де. Всі вони вивищилися в роки „культурної революції", однак втратили своє значення, коли почалися започатковані Денгом ринкові реформи. В „Союз пролетаріяту" входило понад 100 осіб. У своїх програмових документах організація виступала проти „неокапіталістичного керівництва і капітулянства перед ЗСА".

ВЛАДА МЕКСИКАНСЬКОГО стейту Пуебля почала, у рамках надзвичайних заходів, евакуювати населення, що мешкало поблизу діючого вулкану Попокатепетль, оскільки виникла загроза його особливої руйнівної діяльности. Загалом треба відселити людей з 16 сіл, понад 75,000 осіб. Евакуація відбувається під безперервним „дощем" попелу, який день і ніч вилітає з жерла вулкану.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Дж. Картер — дипломат

Колишнього президента Джиммі Картера називають жартома „горішковим президентом", бо в своєму стейті Джорджія мав плянтацію популярних в Америці горішків. На час його урядування (1977–1981) випала унікальна в історії Америки трагедія. В Ірані, *колишній Персії*, був *і є по нинішній* день єдиний у всьому світі теократичний режим. У тій країні фанатичної мусулманської віри духовники, „аятоли", мають державну владу. Останній тамошній шах Реза Пахлеві, людина західньої високої освіти і культури, почав проводити земельну реформу. Вона вдарила по кишені аятолів, які були великими земельними власниками. Вони провели звернену проти названого шаха революцію і були б убили його, але Америка допомогла йому вчасно врятуватися *і переїхати* до ЗСА, де він отримав політичний азиль. З пімсти уряд аятолів, який прийшов до влади, зорганізував напад ніби студентів, а насправді відділів поліції і війська, на амбасаду ЗСА: вбили вояка, що стояв на сторожі при вході до амбасади, і арештували, як „закладників", увесь персонал амбасади. Тодішній президент ЗСА Джиммі Картер пробував силою звільнити тих „закладників", але, видно, військовики Пентагону, які організували той плян, у чомусь грубо помилилися, бо два американські гелікоптери зударилися недалеко столиці Ірану Тегрвну. Ввесь плян тієї операції треба було відкликати і це припечатало політичну кар'єру Картера. Іран звільнив усіх „закладників" саме у дні інавгурації наступника Картера, Роналда Регена.

Проте Картер, активіст, не відійшов від політики. Людина куди вищого формату, як Билл Клінтон, мав у своєму уряді, як дорадника у справах Крайової безпеки, Збігнєва Бжезінського, знаменитого фахівця східньоевропейської проблематики й приятеля України. Він, між іншим, видобув на волю з большевицького ҐУЛаґу Валентина Мороза і передав під опіку тодішньому головному предсідникові УНСоюзу д-рові Іванові Флисові.

В останніх роках і місяцях Джиммі Картер зактивізувався, як добровільний посередник-дипломат у різних гарячих точках. Їздив до Північної Кореї, яка наробила клопоту Америці своєю амбіцією стати атомовою країною. Переконав диктатора Гаїті генерала Седраса, що він не має ніяких шансів виграти, якщо Америка проведе збройне висадження своїх панцерних з'єднань і морської піхоти, та договорився до угоди, щоб Седрас добровільно переїхав до Панами, яка признала йому і його оточенню політичний азиль. Остання і найтрудніша його дипломатична місія — до Боснії. Максимум, що міг осягнути, — це згода боснійських сербів на чотиримісячне перемир'я, впродовж якого будуть продовжуватися мирові переговори у Женеві. Великих виглядів на замирення нема, бо сам прем'єр Боснії висловив сумнів щодо замирення з Боснією і припинення жахливої війни, яка триває вже понад два роки. Але, на диво, президент Билл Клінтон, замість подякувати і висловити вдячність Картерові, проголосив, що Картер „не є речником американського Уряду", який не солідаризується з його, Картера, поглядами на ситуацію у Боснії.

Найближча аналогія активности Джиммі Картера — з активністю Ричарда Ніксона. Прогнаний з Білого Дому ворожою йому Демократичною партією та ворожими засобами масової інформації, він писав книжки і був тихим дорадником Роналда Регена та Джорджа Буша. Ніксон і його колишній державний секретар Генрі Кіссінджер — це люди великої історичної державницької мірки.

Джиммі Картер ніколи не виголошував гурра-патріотичних пропагандивних промов, не говорив про себе, що запевнить дітям і внукам обновлену Америку з десятком мільйонів нових місць праці. Картер має відчуття і зрозуміння, що конфлікти є на те, щоб їх компромісово полагоджувати і робить це без шуму і самореклями.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Іван Самійленко

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ М. ЛІВИЦЬКОГО

П'ять років тому, в грудні 1989 року, на 82 році тернистого життя відійшов у вічність великий українець-державник, довголітній Президент Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі Микола Лівицький. Смерть вирвала його у нас напередодні великих і вирішальних визвольних подій на Україні, подій, в які він свято вірив, про які він мріяв і за які боровся все своє життя.

Відомо, що кожна думаюча людина по-своєму розуміє оточення, в якому вона живе і діє, а разом з тим визначає свою ролю і місце в тому суспільному оточенні. Все це залежить від індивідуальности, від її оточення, життєвого досвіду, таланту і освіти, а найголовніше — здатности зрозуміти та розпізнати природу й тенденцію тієї чи іншої події. Микола Лівицький був тією індивідуальністю, яка вміла не лише зрозуміти, але й передбачити назріваючі події, а разом з тим скерувати найтрудніші проблеми в напрямі їх практичної розв'язки. Він був людиною свого народу, всієї української нації, а не ідеологом чи лідером якоїсь партії чи „своєї" групи послідовників.

Микола Лівицький був людиною вийняткової витривалости, непорушного принципу і віри в ту ідею, для якої він присвятив своє життя. І в цьому він був рішучий і послідовний, незважаючи на злі, безпідставні й фантастичні закиди, а часом й брутальні обвинувачення та перешкоди, які довелося йому пережити в тяжкій і розсвареній партійній емігранщині. Він був уроджений політик-реаліст. Це була людина, якій, при будь-яких обставинах, можна було беззастережно вірити. Вірити в добрі й злі години, незалежно від того, чи це комусь подобається чи ні.

Були часи нашого довгого й тісного знайомства та спільної співпраці, коли не раз в мене виникали питання: „Чому він такий, а не інакший?" „Де і як він зформував такого роду свій характер, свою персональність?" І тут я знаходив відповідь у словах відомого поета і філософа Дж. Сантаяна, який сказав, що „Зерна людини мусять мати в собі потенціяльність і давати напрямок у житті, який вона вибрала для себе". Такі зерна, очевидно, унаслідував Микола Лівицький від своїх батьків — нащадків старшинського козачого роду з Полтавщини.

Марія Лівицька, дружина Андрія Лівицького і мати Миколи, у своїх спогадах „На грані двох епох" яскраво описала студентські роки Андрія, а разом і свої. Будучи студентом колегії ім. Галагана в Києві, а потім Київського університету, Андрій зазнав переслідувань, арештів та позбавлення права вчитись за його активну й провідну участь в українському студентському русі. Вже будучи адвокатом, а потім на становищі судді, Андрій Лівицький під псевдонімом „Сократ", а Марія „Ксантина" продовжували і далі підпільну діяльність як члени Революційної Української Партії (РУП), а потім Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії (УСДРП) в умовах жорстокого режиму Росії.

Марія Лівицька у своїх спогадах згадує слова її чоловіка Андрія, висловлені їй перед сподіваним арештом в 1906 році: „Яке щастя, що ми молоді і нас потребує Україна. Нам тяжко, нас переслідують, зате наші діти побачать ліпше й щасливіше життя". Ця сильна віра в щасливе майбутнє України служила нестримним поштовхом для тієї, хоч чисельно й невеликої групи революційної молоді, яка ризикувала своїм життям, але зуміла запалити в українському народі огонь національно-визвольної революції та створити модерну незалежну державу — УНРеспубліку.

Для оборони й розбудови молодої української держави Андрій Лівицький був одним із головних її будівничих. Спочатку губернатором Полтавщини, пізніше міністром справедливости, потім віцепрем'єром, а на еміграції головою Уряду УНР в екзилі. Після трагічної смерти Симона Петлюри в 1926 році він став наступником Головного Отамана і Президентом УНР в екзилі аж до часу смерти в 1954 році.

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Виставка неповторних світлин з України в Ню Йорку

Якщо ви спромоглися прибути на цю короткотривалу, але виняткову виставку і кинули тільки загальним поглядом по ній у галерії ОМУА (21-го жовтня 1994 року), вам нелегко буде повірити власним очам, що ви там побачили. Оті світлини з нашого життя-буття з-перед воєнних часів це просто щось неймовірне. Не так то часто бувають надзвичайні, світлі несподіванки, а тут саме одна із них. Влаштувальники виставки в Ню Йорку — ОМУА і Громадський комітет для відзначення 50-ліття смерти Митрополита Андрея Шептицького. Але зацікавлює, коли і хто світлив оті фотографії, де і як заховав їх від ворога і часу та врешті прибуття їхнє до Америки. Найбільше приманює наймення цього направду заслуженого, хіба найдавнішого в нас піонера української фотографії (є ще і Ю. Дорош, редактор „УФОТО"). Отим піонером є уродженець села Ціняви з Долинщини, радше небувале в нас на ті часи, професійний фотограф Ярослав Коваль. Був він переслідуваний Москвою, відбув 11 років заслання. Не здивує, коли зачуваємо, що на 86-му році життя нездужає дещо і не міг приїхати до нас зі своєю виставкою. У своїх чорно-білих (кольорових ще не було) світлинах зберіг Коваль цілу епоху нашого громадського життя 30-их років у західній Україні. Кого і що подивляємо на тих світлинах?

Передусім цілісність виставки осяяна величною постаттю і авторитетом нашого князя церкви Митрополита Андрея Шептицького, і це доводить низка дорогих світлин. Тому і йому присвячена вся виставка у 50-ліття його відходу від нас. Багато тут і світлин інших визначних людей, які стояли близько до особи Митрополита. От хоч би брат о. ігумен Климентій чи Єпископ Няраді Діонісій, о. прелат Куницький чи дир. І. Свєнціцький. Побачимо там митрополичого лікаря д-ра Панчишина, кілька дуже добрих світлин генерала УГА Мирона Тарнавського. Є тут і Єпископ Іван Бучко та Сестри Василіянки з Підлютого. Митрополит усіма силами підтримував наше мистецтво і на одній світлині маємо сцену змалювання його відомим уже тоді малярем Михайлом Морозом у Підлютому. Зі співаків можемо розпізнати оперове сопрано М. Сокіл, героїчного тенора М. Голинського, ліричного В. Тисяка, а теж композитора А. Рудницького. Всі ці особистості закріплені на фотокліші десь у половині 30-их років у літній резиденції Митрополита Шептицького в Підлютому або околиці. І краса цієї місцевости представлена тут багато разів при різних оказіях. В пам'яті залишається і світлина митрополичої Кедрової палати, яку большевики знищили.

З нашого збірного громадського життя маємо схоплені тут вагоме свято „Українська Молодь Христові" на площі Сокола-батька 1933 року і теж при вулиці Коперника у Львові. Деінде шукаємо знайомих хоча б на світлині учениць з гімназії Сестер Василіянок. Насправді мусимо подивляти більшість світлин з того часу, де техніка фотографії була ще така далека від сучасної. Прикладом може послужити фото великого гурту пластунів, де острота і чіткість запису може дорівняти сьогоднішньому схопленні. А композиційний уклад — це вже заслуга талановитого світливця Я. Коваля. Щодо портрета голови художника і вчителя Олекси Новаківського, то він і нині неперевершений.

Цікаво поглянути і на Рогатинську гімназію з такими вчителями, як д-р Никифор Гірняк, УСС, професори Ковальський, Каменецький. Особливо шукаємо знищеного большевиками славного математика Миколу Чайковського. Тут бо є і світлина його дочки Катрусі, яка працює нині супровідницею в Каневі. Приверне увагу глядача і „Перша українська мандрівна протиалькогольна виставка" у НТШ (Львів), з головою „Відродження" д-р Софією Парфанович, головою НТШ І. Раковським та інші. З живучих знайдемо ще там, в другому ряді, адвоката Миколу Ценка з Філядельфії.

Стверджуємо, що була у світливця Коваля і мистецька потреба закріплювати на фотокліші теж довкілля і красу природи. Ось хоч би „В житі", „Ліјмниця у Карпатах", „На Прикарпатті", „Перегінські молодиці", „Середньовічний замок у Рожнітові" чи „Хор зі Струтина Нижнього" на фестині у честь Митрополита (знаменитий).

Автора цих рядків особливо полонила світлина з літньої прогулянки, де на конарі зрубаного дерева сидить його професор математики, пізніше ректор Політехніки проф. Мирон Зарицький зі своєю чудовою дочкою, пізнішою „Мамою" УПА Катрусею Сорокою. Про цих двох немає чомусь згадки в каталозі виставки.

На цьому знаменитому показі глядачі можуть знайти навіть декого зі своїх рідних чи знайомих з тих молодших років, які вже ніколи не повернуться, бо таке людське життя.

А оце адреса жінки, що є викладачем катедри прикладної математики університету Львівської Політехніки і яка привезла виставку до ЗСА: Christina M. Shyprykewych, 9011 Lindale Dr., Bethesda, Md., 20817. Тел. (301) 571-1737.

Роман Кухар

РЕВЕЛЯЦІЇ ЗАКУЛІСОВОЇ ДИПЛОМАТІЇ

Орест Корчак-Городиський, „Замість вигадок, українська проблематика в західніх політично-дипломатичних джерелах", документи, рецензії, спогади, Бібліотека журналу „Перевал", вступне слово Василя Вериги, введення від автора й В-ва, портрет О. К. -Городиського, мистецьке оформлення М. Аронця, редакція Ю. Андруховича й Г. Турелик, Івано-Франківське, 1994, ст. 200.

Велика збірка політично-публіцистичних статтей Ореста Корчака-Городиського в однотомнику п. з. „Замість вигадок" має викривальний характер політичних пертрактацій осередніх і західніх країн Европи з-перед, під час і після Другої світової війни, що заторкували Україну.

Автор, маґістер історичних і географічних наук УВУ, політичний та громадський діяч, колишній член 1-ої УД УНА, спирається у своїх документаційних звітах на історичні й дипломатичні матеріяли представників сусідніх з Україною держав і західньоевропейських політиків, завдяки чому його аналітичні з'ясування мають значення достовірного джерела інформації щодо коментованих ним актуальних подій того часу.

Трагічна доля бездержавного народу, з яким ніхто у світі не рахується, якого тільки можна всім потужнішим сусідам експлуатувати, його землями цинічно між собою торгувати, самого ж великого українського народу не визнаючи, його поневолення й вигублювання приховуючи, змагання до волі й незалежности придушуючи та промовчуючи. Саме злочинною торгівлею розбишацьких націй землями обеззброєного українського народу, їх справжнього історичного власника, займається оця книга документів, рецензій, спогадів, „Замість вигадок", О. Корчака-Городиського, маючи завданням спростувати викривлені ворожою до українства пропагандою факти й події, внести у них світло правди.

Хто вже у світі не висував своє право на нашу національну спадщину! Під час Другої світової війни два політичні тиранозаври, гітлерівська Німеччина й совєтська Росія, пустошили нашу батьківщину, громлячи себе взаємно й наш народ між молотом і ковадлом імперіялістичних розправ, саме за наші родючі землі й їхні безцінні скарби. В торгівлю ними встрявали й менші диктатори, недруги українського народу. Мов те пожадливе вороння, намагались захопити з-під гітлерівсько-сталінського затиску для себе хоч малу частину національного тіла України. Привести б декілька зразків тієї безоглядної торгівлі несвоїми землями. Румунський диктатор Антонеску вів торги з Гітлером за Буковину й Басарабію, польський генерал Сікорський добивався торгу зі Сталіном за землі західньої України. Гітлер шукав на всьому чорноземі України „життєвого простору" для голодної Німеччини, плянуючи заздалегідь перетворити Крим на Ґотлянд — німецьку Рів'єру. Польща мріяла, коштом нашої батьківщини, про відновлення своєї Ягайлонської імперії „від моря до моря", Москві ж треба було здесяткувати голодом наш народ, щоб далі здійснювати свою демонічну місію опанування цілого світу.

А що ж діяли великі західні потуги в обличчі ґеноциду в поневоленій Україні? Для Англії та Франції питання державної незалежности України майже не існувало, Рузвелт же в далекій Америці не хотів і знати про неї, вважаючи, що „добрий дядько Сталін" розв'яже подемократичному національні проблеми російської імперії.

У своїй збірній праці О. Корчак-Городиський спростовує теж протиукраїнські інсинуації, в роді Україна — „вигадка чужих народів", „німецька інтрига", „небезпека для европейського миру", „причал антисемітизму" і т. д. Автора не дивує накидувана українцям антисемітська пляма з боку саме тих жидів, що відомі як ноторичні антиукраїнці. У приведеній документації з чужих джерел можна познайомитися з поглядами різних політичних діячів на українські теми. Ось декілька з них:

Гітлер: „Сталін є бестією зі значним розмахом. Він ужив жидів на знищення інтеліґенції в Україні, а потім вивіз жидів на Сибір". Польський міністер Бек зовсім безпідставно інкримінував Карпатську Україну, начебто там завелась комуністична інфільтрація, тобто небезпечна для Третього Райху. Знов же в розмові з ген. Сікорським, що посуджував українців у германофільстві, Сталін запевняв свого співрозмовника: „Це були ваші українці. Разом з вами ми повинні в майбутньому вкінчити їх. Так і покінчимо з ними раз і назавжди". Насправді ж увесь український народ був упродовж десятиліть, до того часу і згодом, жертвою сталінського ґеноциду.

Автор теж приводить знайдені в чужих архівах зразки документації з українського боку, наприклад, в обороні державности Карпатської України, на захист відновлення державности України Актом з 30-го червня 1941 року (з ініціятиви проф. Зенона Кузелі, Володимира Стахіва).

У своїх заключних завагах Корчак-Городиський заклакає компетентних українських діячів включитися в дипломатичні міжнародні кола, щоб ніколи більше „без нас не судили нас". Він теж кладе велику вагу на збереження історичних документів, щоб вони засвідчували на всі часи часто перекручувану в догоду ворогам України історичну правду.

Добре, що видання „Замість вигадок" появилося в Україні, де совєтська пропаганда переписала історію на свій лад. Проте вартість публікації має й загальне значення, з уваги на свій викривальний характер деяких подій і фактів, ще й досі належно не вивчених. Її привітають зокрема наші й чужі історики й політологи.

Микола Галів

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В ПОШАНУ А. ШЕПТИЦЬКОГО

I

Заходами Громадського Ділового Комітету, 5-го листопада ц. р. в залі Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню Йорку відбулася успішна, на високому рівні, наукова конференція, присвячена Слузі Божому Андреєві у п'ятдесятиріччя з дня смерти. На жаль, не всім бажаючим вдалося бути на конференції, бо заля виявилася малою.

Конференцію можна назвати інтернаціональною і міжконфесійною, бо з чотирьох доповідачів кожний представляв іншу конфесію, а двох доповідачів були неукраїнської національности. Владика Всеволод репрезентував православний світ, Курт І. Левін — жид, Мойсеєвого віровизнання, д-р Анджей Зємба, поляк, римо-католик, і проф. Василь Ленцик, католик східнього обряду. Доповіді були виголошені у дусі Слуги Божого Андрея — шукання правди, любови і єдности.

Конференцію відкрив голова Громадського Комітету Микола Галів. Він привітав Владик Василя і Всеволода, отців, доповідачів та всіх учасників, підкресливши, що завданням конференції є відсвіжити наші знання про св. п. Слугу Божого Андрея та проаналізувати його багатогранний і унікальний життєвий шлях.

Митрополит Андрей прийшов на світ 29-го липня 1865 року в боярській спольщеній українській родині Івана і Софії з Фредрів Шептицьких. Роман Олександер Марія Шептицький в юнацькому віці покидає розкішне життя, яке стелилося перед ним, і присвячується монашому життю Отців Василіян. В цьому вибраному ним життєвому шляху він бачив візію свого власного життя, візію Української Католицької Церкви й українського народу. В цьому можна безпомильно вбачити Божий палець — Боже Провидіння. Слуга Божий Андрей переставився в небесні хороми у дуже критичний для нашої Церкви час, 50 років тому, але він залишився живий у нашій пам'яті, він живе у наших серцях.

Ведучий конференцією попросив до слова-привіту Владику Василя Лостена, Єпископа Стемфордської Епархії УКЦеркви. Владика Василь щиро і тепло привітав кожного з доповідачів, підкресливши при тому особливе значення Слуги Божого Андрея для Церкви та суспільства, ту велич, яку ми ще не вспіли належно оцінити, і побажав успіхів у нарадах конференції.

„Митрополит Андрей і його ставлення до православ'я" — такою була тема доповіді Владики Всеволода, Єпископа Української Православної Церкви (Царгородський Патріярхат). Владика Всеволод належить до тих небагатьох українських православних єпископів, який живе проблемами Христової Церкви сьогодення, визнаючи конечним процес екуменізму, себто міжконфесійного діялогу, власне того діялогу, який практикував уже давно Слуга Божий Андрей своїми відомими Велеградськими з'їздами.

Владика Всеволод у своїй доповіді підкреслив, що коли він роздумує про діяльність Митрополита Андрея, особливо про його зусилля у справі поєднання церков, спадають йому на думку слова пророка Авакума із книги Старого Завіту. Доповідач розгорнув широке полотно. Вказав, що на початку XIX ст. на більшій частині України були православні та греко-католики, які розділялися кордонами. Але були і винятки, на Буковині були переважно православні, але були також католицькі парафії, а у Львові була православна парафія. Сьогодні дехто голосить, що, мовляв, вся велика Україна повинна бути православною, а Галичина — греко-католицькою. Таке вирішення мало б розв'язати всі проблеми. На жаль, такий підхід не сприяє ні християнській, ні національній єдності. Єпископ Любомир Гузар писав, що „наприкінці століття стан поглядів в українській католицькій громаді був такий, що якби православні відгукнулись на проунійне бажання, вони б не мали християн-однодумців у східньому обряді католицької церкви..."

Митрополит був свідомий того, що індеферентність між українцями католиками і православними завдала великої шкоди. Тому Митрополит старався збагнути православний світ і з тією ціллю відвідав Велику Україну і Росію. Відвідав Старих Ритуалістів (старообрядці), до яких завжди мав зацікавлення і з ними підтримував зв'язки. Митрополит мав зацікавлення до східнього обряду. Будучи паломником у Святій Землі, увійшов у контакт з православними. Він збагнув суть і зміст православної Св. Літургії і дивився на православний світ іншими очима, ніж всі католики. З того ми можемо зрозуміти, що під час Другої світової війни Митрополит Андрей дав розпорядження своїм священикам, щоб вони не відмовлялися уділяти Святі Тайни православним — чи то солдатам, чи біженцям. Для декого це було незрозумілим, щоби уживати таку практику і уділяти Святе Причастя православним. Доповідач нагадав факт, що коли Папа Іван Павло II був у Константинополі, то відвідав православну Божественну Літургію, яку відправляв Вселенський Патріярх Димитрій I. Це була велика подія і радість. У цьому напрямі Митрополит Андрей провів вагому працю, він вважав і визнавав, що Православна Церква має православну віру в повному розумінні цього слова і Святі Тайни в Православній Церкві є автентичні і що Православна Церква є також спасінням й уділяє Божу ласку своїм членам.

Доповідач підкреслив, що Митрополит Андрей розумів православне першенство в Літургії. До речі, офіційні літургічні книги, опубліковані Митрополитом Андреєм, високо ціняться православним духовенством, яке часто їх використовує. Митрополит Андрей відчув, що римо-католики не є здатні працювати над пляном об'єднання Сходу із Заходом. Належало було визнати і зрозуміти, що Схід має свою християнську культуру, власну богословію, Літургію, канонічне право, дисципліну і звичаї, що вона є справжня Церква. Митрополит старався все це привести до свідомости Заходу.

(Продовження буде)

Зустріч громадянства Лос Анджелесу з депутатами ВР України

Від 22-го-го жовтня до 20-го листопада ц. р. в демократами ЗСА перебувала делегація з України у складі 18 людей. Вона прибула на навчання в Інституті Сімеона на запрошення Асоціяції міжнародного розвитку в ЗСА. У склад делегації входили чотири народні депутати України (двоє з них належить до демократичного бльоку, один до центру і один до лівого крила парляменту. Крім того були представники адміністрації Президента, Кабінету Міністрів, Громадської Оборони, а також лікарі, екологи і рятувальники з Чорнобиля. Делегація концентрувалась на вивченні допомоги у кризових ситуаціях.

За ініціятивою інж. Степана Шмотолохи, заходом відділу Українського Патріярхального Товариства у Лос Анджелесі, при співпраці УККА та Українського Культурного Осередку, відбулась 13-го листопада зустріч громадянства із двома депутатами ВР, д-р Лілією Григорович, депутатом від снятинської округи, лікарем дитячих недуг, головою підкомісії з питань охорони здоров'я материнства і дитинства, членом Руху, і Георгієм Филипчуком, депутатом від Чернівецької области, членом Президії ВР, головою комісії з питань екологічної політики, членом Руху.

У своєму слові до громади д-р Л. Григорович коротко начеркнула політичну, економічну та культурну ситуації сучасної України, атмосферу хаосу у всіх ділянках буття народу. У цьому хаосі, який виріс на економічному тлі, росте денаціоналізація, піддержувана Москвою та різними українськими яничарами. Сьогодні Україна стоїть на першому місці у світі у кількості катастроф у шахтах та у транспорті. Затруєні вода, земля та повітря. Одначе найбільша небезпека грозить Україні від біологічної аномалії, а саме від послідовного обниження імунітету (відпорности на хвороби) у всіх вікових групах. Ця затрата імунітету є найвиразніша у дітей. Кожна друга жінка хворіє на анемію, діти вмирають передчасно. У висліді такого явища Україна не лише не має природного приросту населення, але вже декілька років зменшує число людности, вимирає. Д-р Григорович підтримує Президента Леоніда Кучму, який сам тепер переходить освідомлюючу еволюцію. Мимо перешкод п. Лілія вірить у краще майбутнє. Вона позитивно оцінила програму навчання на семінарі Інституту Сімеона. На закінчення свого виступу вона виголосила декілька своїх віршів із вдумливою, патріотичною тематикою.

П. Филипчук подав спершу коротку оцінку ситуації в Україні, а опісля порекомендував такі протизаходи: 1) Не допускати до стратегічних помилок, змінити кадри; 2) Переоцінити економічну ситуацію; 3) Будувати підвалини під сильне військо, повітряну і морську фльоти; 4) Не входити у союз із СНД чи іншими „евроазійськими союзами".

Він з жалем згадав про перевагу російської мови в Уряді, шкільництві і серед населення, яке ще до сьогодні є національно несвідоме. Хоч статистика цієї аномалії є сумна (дві треті депутатів говорять російською мовою), Г. Филипчук заважує поступ в українізації. Очевидно, що цей процес буде повільний, бо Москва, маючи величезні фінансові ресурси, пропагандою заглушує наші намагання усвідомити народ. Говорив також Г. Филипчук про жалюгідний екологічний стан України. Чорнозем, Дніпро, Дністер і інші ріки є занечищені міддю, цинком, ніклем та іншими трійливими речовинами. 35 мільйонів людей п'є воду з Дніпра. Відсоток хворих на рака сьогодні є 10 разів більший, як був тому п'ять років. Треба до 20 біл. дол., щоб повернути екологію України до більш-менш нормального стану. На превеликий жаль задурманена державна структура комуністами і незгоди у демократичному бльоці перешкоджають у нормальному процесі відбудови української держави.

Питання від публіки віддзеркалювали парадокси суспільного життя України, включаючи незрозумілі дії урядових і партійних провідників. Г. Филипчук намагався річево подати причини таких епізодів, як наприклад справа терміналу в Одесі, справа фабрики паперу у Жидачеві, охтирські надужиття і т. д.

Зустріч закінчив Ігор Лесик, голова відділу УПТ в Лос Анджелесі, оптимістичною заввагою: „Усі сфери українського народу мимо ностальгії до старого режиму привикають до існування української держави. Ніхто не хоче неволі і терору. Процес еволюції до дійсної демократії почався мимо внутрішніх і зовнішніх перешкод і ми маємо підстави думати, що Україна вже є на шляху до використання свого духового і матеріяльного потенціялу. Вона вже внедовзі займе належне місце у родині европейських народів.

Н. Н.

...Із родини...

(Закінчення зі стор. 1)

Гантер коледжу, виступала як солістка та співала в операх; І. Китаста-Кузьма, Н. Гончаренко та К. Куцина мають за собою виступи в інших творчих групах.

— Як ви могли б окреслити стиль вашої музики?

— Для своїх сольових виступів чи для дуетів я пишу у стилі легкої музики, який об'єднує елементи т. зв. кантрі музики, часами джазу, блюзу — все залежить від тематики і надхнення в даний час. Часто звертаюся до жанру пародії. До текстів українських поетів компоную у традиційному стилі з елементами модернізму. Що стосується репертуару „Українського Вокального Ансамблю", то звертаємось в більшості до українського фолкльору і творчости українських клясиків, таких, як М. Леонтович та інші. Також недавно поповнили репертуар групи твором Б. Лятошинського. З моїх композицій група виконує пісні „Каже ангел дитині", „Ні долі, ні волі" на слова Лесі Українки та інші.

У новорічну ніч „Український Вокальний Ансамбль" виступить на фестивалі „Перша ніч" у Мейплвуд-Савт Орандж, Н. Дж. Початок фестивалю 31-го грудня о год. 7-ій вечора. Вищезгаданий ансамбль виступатиме від год. 10:15 до 11:30 вечора у Морров Меморіял церкві, 600 Риджвуд ровд, Мейплвуд, Н. Дж. Квитки в ціні 10 дол., які дозволятимуть відвідини понад 50 інших імпрез фестивалю у 14-ох місцях околиці, можна придбати 31-го грудня від год. 5-ої до 9-ої вечора на пошті в Мейплвуд при Мейплвуд аве. У справі інформацій щодо квитків слід телефонувати на числа (908) 658-8216, (201) 763-5077, (201)763-2536 або (201) 762-5877. До речі, на цьому ж фестивалі, але в іншому приміщенні (у „Міській будівлі") від год. 7-ої до 8:30 вечора виступатиме вокальний ансамбль „Промінь" під керівництвом Богданни Волянської. О год. 12-ій ночі усіх, хто відвідає імпрези фестивалю, чекає море святкових феєрверків у Мейплвуд Меморіял парку, що ознаменує прихід Нового, 1995 року.

В. Гриньов...

(Закінчення зі стор. 1)

В інтерв'ю газеті „Київська Правда" з 22-го грудня В. Гриньов сказав: „Хоча Україна унітарна держава, але унітаризм держави зовсім не означає унітаризму території, це — унітаризм умов. Україна — реґіональне утворення, вона не є єдиним цілим, як її прагнуть представити деякі". На думку Гриньва, тверда, централізована система управління не має шансів на успіх. Специфіка ринкової економіки входить в органічне протиріччя з централізацією економічної влади. Власникам, для здійснення їх економічного потенціялу, необхідно передати економічну владу, а це означає лібералізацію її вниз, у реґіони. Тому він радить застановитись над устроєм держави: за федеративного утворення реґіони передають частину своїх прав і функцій центрові; реґіоналізація є процесом, коли уповноваження реґіонам надає центр. В реґіонах, на думку Гриньова, починає народжуватися нова якість України — виявляється „жива творчість мас, про яку так багато говорили большевики, вона розмиває твердий фундамент адміністративної системи, породжує нову психологію і логіку дій". Реґіони усвідомили своє значення в державі, тому треба знайти золоту середину між самостійністю і єдністю, це стане запорукою стабільности в державі. Велика самостійність реґіонів небезпечна так само, як небезпечна для стабільности і сильна централізація.

СПРОСТОВАННЯ

В 239-му числі „Свободи" з дня 16-го грудня 1994р. в повідомленні про відправлення Поминальних Богослужб за спокій душі **бл.п. ІРИНИ МЕЛЬНИК** мало бути „У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ..." —

Адміністрація

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
смерти нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п.
інженера
ЮРІЯ ДАЧИШИНА

який відійшов у вічність на Свят Вечір 6-го січня 1994 р.
за душу покійного буде відправлена
ПАНАХИДА
дня 7-го січня 1995 р. о год. 8-ій рано
владикою Інокентієм Лотоцьким
в каплиці Єпископської Резиденції

Про пам'ять та молитви просять
дружина — МАРІЯ
донька — ХРИСТИНА ТАРАН з мужем ВІКТОРОМ
внуки — МИХАЙЛО
— НАТАЛКА

До фонду школи св. о. Миколая у Чикаго зложили:
родина Мрщуків — $25
Ореста Гейл — $25

Ділимося сумною вісткою, що 11-го грудня 1994 р. на 68-му році життя в Рочестері, Н.Й. відійшов у вічність

бл. п.
ЮРІЙ СТАВНИЧУК

Тіло покійного спочиває на українському цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Нехай земля прибраної батьківщини буде йому легкою!

Двоюрідні брати з родинами:
— ІВАН ШМОРГУН — ЗСА
— МИРОН МОРОЗ — Канада
— ЕВГЕН ШМОРГУН — Україна

Курінна Старшина 8-го Куреня Ім. Григора Орлика ділиться зі своїми членами та з Пластовим Братством сумною вісткою, що 12-го грудня 1994 р. в Балтиморі, на 84-му році життя відійшов на вічну ватру, член Куреня

бл. п.
пл. сен довір'я
ПЕТРО ВОЙТОВИЧ

ПОХОРОН відбувся 15-го грудня 1994 р.

Дружині Володимирі та всій родині висловлює щиросердечні співчуття

КУРІНЬ ОРЛИКІВЦІВ

ЗАУПОКІЙНУ СЛУЖБУ БОЖУ

за душу бл. п. друга Петра відправить курінний капелян, член Куреня о. Ярослав Шуст в сороковий день його відходу у вічність 20-го січня 1995 р. о год. 8-ій ранку в монастирі Сестер Василіянок у Філядельфії.

В пам'ять бл. п. друга Петра, Курінь переводить збірку серед своїх членів на Фонд Допомоги Пластові в Україні. Хто з друзів хотів би причинитися своєю пожертвою до тієї збірки, просимо пересилати датки на адресу Куреня.

З глибоким жалем повідомляємо членів нашого Реґіонального Об'єднання „Ярославщина і Засяння", що 8-го грудня 1994 р. відійшов у вічність наш член, автохтон Ярославської землі

д-р медицини
ВОЛОДИМИР БАРТОШКО

нар. 25-го жовтня 1915 р.
щедрий жертводавець на відбудову Ярославського Собору Господнього Преображення і на інші добродійні цілі.

ПОХОРОН відбувся 10-го грудня з Собору Святих Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая в Чікаго.

Дружині Янні, сестрі Марійці і братові Євгенові в Польщі та всій дальшій родині складаємо найщиріші співчуття.

ПРЕЗИДІЯ ЯРОКЗА

З болем і скорботою сповіщаю, що несподівано з наших рядів 21-го грудня 1994 р. на Союзівці в віці 66 літ відійшов у вічність

бл. п.
МИХАЙЛО ШПИНДА
„Тур"

уродженець Карликова к/Сянока, колишній вояк УПА зі сотні „хріна", колишній десятилітній в'язень сталінського періоду в Польщі

Залишив в смутку
сина — АНДРІЯ в Італії,
братів — ПЕТРА і братову в Асторії
— АНДРІЯ в Щеціні, Польща
сестру — МАРІЮ в Пассейку
братову — АНАСТАЗІЮ в Україні,
яким складаю щирі слова співчуття.

Похорон відбудеться 28-го грудня 1994 р. о год. 9-ій ранку в Гемптонбурґу, Н.Й.с

Друг померлого ЯРОСЛАВ КОПЧАК

ПОДЯКА

У середу 19-го липня 1994 р. упокоїлася в Бозі на 95-му році життя наша дорога МАМА, ТЕЩА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.
КЛИМЕНТИНА ЗАГАЙКЕВИЧ

вдова по проф. Михайлові Загайкевичеві
народжена в Івано-Франківському, Україна
похована 22-го липня на місцевому цвинтарі в Ґлен Спей біля свого мужа Михайла.

Висловлюємо нашу найсердечнішу подяку родині, приятелям і знайомим, які в нашому безмірному смутку, що заподіяла нам ця невіджалувана втрата, виявили нам усно, телефонічно та письмово багато глибокого і щирого співчуття.

Зокрема щиро дякуємо о. Василеві Штеленю за відвідини покійної в шпиталі і уділення св. Тайн Єлеопомазання, відслуження Парастасу в похоронному заведенні, відправлення заупокійної Служби Божої і Панахиди в церкві св. Володимира та прощальні слова в церкві.

Сердечну подяку складаємо о. дияконові Михайлові Добошеві і його дружині проф. Юлії за постійні відвідини покійної в хаті і в шпиталі.

Щиросердечна подяка Богданові Кандюкові, голові Об'єднання Українців в Ґлен Спей, за теплі прощальні слова і співчуття від імені громади та проф. Юлії Добош за нарис життєвого шляху покійної і прощальне слово від імені Союзу Українок в похоронному заведенні в Ґлен Спей.

Складаємо щиру подяку о. Богданові Сліпому, теперішньому настоятелеві церкви св. Володимира за Поминальну Службу Божу з Панахидою в 40-ий день смерти і сердечні слова співчуття родині.

Особлива подяка членкам 62-го Відділу СУА за приготування тризни в 40-ий день і за присутність на Службі Божій та Марії Оленській за зворушливі слова споминів про бл. п. Климентину.

Дякові Богданові Чаплі наша щира подяка за гарний спів під час усіх похоронних відправ.

Дякуємо похоронному заведенню Ґрей і Паркер в Порт Джервіс за зразкове переведення похорону.

Наша щира подяка рідним, приятелям і знайомим, що прибули здалека і зблизька, щоби своєю присутністю в похоронних відправах вшанувати пам'ять покійної та за пожертви на Служби Божі і добродійні цілі.

НА СЛУЖБИ БОЖІ:

Ігор і Оксана Кіналь, інж. Богдан і Ліда Паславські, Люся Чайковська.

НА ЦЕРКВУ СВ. ВОЛОДИМИРА В ҐЛЕН СПЕЙ:

по 100 дол.: Богдан і Люба Загайкевич, Михайло і Ірен Кіндрачук, Володимир і Наталія Чайковські;
60 дол.: Богдан і Оля Чапля;
по 50 дол.: Василь і Христя Пиетів, Ірина Грицко, Оксана Карачевська, інж. Марко і д-р Баннер Чайковський, Олег Чайковський;
40 дол.: Омелян Чайковський;
30 дол.; Орест і Слава Гарасимович;
по 25 дол.: Іван і Зеня Бундзяк, Юліян і Мирослава Гельбік, Анна Грицковян, Іван і Єлисавета Ґеба, д-р Василь і Ярослава Кіналь, Надя Мандрусяк, Микола Ничай, Мирослав і Евгенія Подоляк, Василь і д-р Анна Самофал, Зеня Таран, Ігор і Надя Хома;
по 20 дол.: д-р Евген і Ліда Ґрабарчук, Евгенія Капій, Евфрозина Мартинець, інж. Модест і Люба Осадца, Юрій і Соня Пітьо, Орися Саляк;
по 10 дол.: Ігор і Люба Бугай, Марія Мирфі, Омелян і Наталія Татунчак, Тоня Туринська;
5 дол.: Наталія Гаврилюк.

НА ЦЕРКВУ В СЕЛІ КРАСІВЦІ, УКРАЇНА:

зложили Зенон і Ніля Крамарчук.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ:

по 100 дол.: Михайло і Ірена Кіндрачук, д-р Іван і Джіні Пелех;
по 50 дол.: інж. Дмитро і Леся Демидюк, Василь і Зеня Никифорук, інж. Богдан і Лідія Паславські, Марта Цимбаліста;
по 30 дол.: інж. Ярослав і Оля Городецькі, Марія Оленська, д-р Юрій і д-р Люба Стефанівські;
25 дол.: Микола Ничай;
по 20 дол.: Евгенія Капій, Марія Клюфас, Юлія Ховайло;
по 10 дол.: Наталія Гаврилюк, о. диякон Михайло і Юлія Добош, Омелян і Наталія Татунчак, Богдан і Оля Чапля, Палагія Юркевич;
5 дол.: Анна Грицковян.

НА „НАШЕ ЖИТТЯ":

20 дол.: Богдан і Галина Кандюк;
по 10 дол.: Наталія Гаврилюк, інж. Осип і Ярослава Ґалій, Валентина Мантика, Ольга Линник, Анна Одуляк, Юстина Попович;
5 дол.: Оля Паливода.

Щиродячні:
дочки — ІРЕНА КІНДРАЧУК з мужем МИХАЙЛОМ
— НАТАЛІЯ ЧАЙКОВСЬКА з мужем ВОЛОДИМИРОМ
син — БОГДАН ЗАГАЙКЕВИЧ з дружиною ЛЮБОЮ

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що дня 24-го грудня 1994 р. відійшла у вічність на 91-му році життя наша дорога МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.
ОЛЬГА МАСЮКЕВИЧ (ТЕРПИЛЯК)
з дому МАКАРУШКА

ПАНАХИДА у четвер 29-го грудня в похоронному заведенні Петра Яреми 129 E 7th St. New York о год. 7:30 веч

ПОХОРОН в п'ятницю 30-го грудня в церкві св. Юра в Н.Й., а відтак на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку.

У глибокому смутку залишені:
донька — МАРТА ВОРОНЕВИЧ з мужем ОРЕСТОМ
син — ЮРІЙ ТЕРПИЛЯК з дружиною ОКСАНОЮ
внучки — ЛЮБА ГРІНБЕРҐ з мужем ДЕНІ
— д-р ТАНЯ КУРЦ з мужем СТІВОМ
— ОЛЯ РОНДЯК з мужем ПЕТРОМ
внуки — РОМАН ВОРОНЕВИЧ
— д-р МАРКО ТЕРПИЛЯК з дружиною ХРИСТИНОЮ
правнучки — НАДІЯ КУРЦ
— ТАНЯ ТЕРПИЛЯК
правнуки — АНДРІЙКО ТЕРПИЛЯК
— РУДІ І АЛЕКС ГРІНБЕРҐ
сестра — ІРИНА ПЕЖАНСЬКА
брат — д-р ЯРОСЛАВ МАКАРУШКА з дружиною МАРІЄЮ
та ближча і дальша родина в ЗСА й Україні.

Замість квітів бажаючі можуть складати пожертви на Будівельний Фонд Українського Музею в Ню Йорку або на „Медичний Фонд Дітям і молоді — жертвам Чорнобиля" Союзу Українок Америки.

Засідання Президії Секретаріяту СКУ в Ню Йорку

В суботу, 8-го жовтня ц. р. відбулося чергове засідання СКУ при співучасти Крайових управ УККА і УАКР, а по закінченню нарад — зустріч з громадою. Ці наради відбулися в Ню Йорку згідно з прийнятим раніше пляном Президії СКУ, щоб засідання на переміну відбувалися поза Торонто, а навіть в інших країнах нашого поселення.

Засідання в приміщенні УАКР відкрила й привітала членів Президії СКУ та гостей голова УАКР Уляна Дячук, подаючи програму нарад, яку затверджено. По короткім слові д-ра Дмитра Ціпивника приступлено до звітів членів Президії СКУ.

Першим звітував д-р Ціпивник. Він у своєму звіті порушив ряд актуальних справ, які заторкують діяльність СКУ. Один з головних пріоритетів — це близькі контакти з українськими громадськими надбудовами західньої діяспори, щоб координувати та підсилювати їх акції, мотивуючись тим, що діяспора мусить закріпити своє існування і діяння в державах свого громадянства не лише для свого самозбереження, але для того, щоб більш ефективно впливати на свої уряди в сторону помочи Україні. Згадав про зустріч з Президентом Леонідом Кравчуком 5-го березня ц. р. в Ню Йорку, коли він був запрошений Президентом Клінтоном до ЗСА.

Під час цієї зустрічі делегація СКУ представила йому меморандум, в які порушено і звернено увагу на зовнішню політику України, проблему повернення українців на батьківщину, питання про СНД, Чорноморську фльоту, Крим, безпеку України, справу українців в суміжних державах, справу західньої діяспори, економіку, вибори до Верховної Ради, порушення правопорядку, Рік Родини та справу допомоги Україні. Відбулася зустріч з Президіями УККА і УАКР. На цій зустрічі вив'язалася продуктивна дискусія, яка окреслила пляни дальшої співпраці з Президією СКУ.

Дальше використовуючи приватну подорож до Кореї і Японії д-р Ціпивник у квітні ц. р. відвідав також далеку Австралію, де мав 60 зустрічей з місцевими громадами. Пізніше, в серпні ц. р. взяв участь у реґіональній конференції у Варшаві, де наголошував потребу тіснішої комунікації. Там були представники українських громад Росії, Литви, Латвії, Естонії, колишньої Югославії і Польщі. На цій реґіональній конференції обговорено вахляр актуальних справ, як видавання квартального інформаційного листка та тісної співпраці з українськими церквами, а крім цього обговорювалися різні способи збереження нашого організованого життя в діяспорі.

У всіх країнах, які були відвідувані представниками СКУ, обговорено ряд питань з урядовими чинниками даних країн, на яких порушувано політично-економічні питання, фінансові і технологічні вклади, інвестиції в Україні, спільні проєкти, а також медичну допомогу у зв'язку з чорнобильською аварією і багато інших важливих справ. Всі зустрічі з чужинецьким світом виявили велике зацікавлення ситуацією в Україні.

Ярослав Соколик, генеральний секретар СКУ, говорив про свою візиту до Литви, де він з головою СФУЖО, Оксана Бразгун-Соколик протягом декількох днів ознайомилися з життям українців у литовській республіці, відвідали осередок громади українців в місті Вісагінесі. Високо оцінивши діяльність громади Я. Соколик пообіцяв на найближчому засіданні СКУ порушити питання про прийняття громади до СКУ. Була пропозиція провести наступну конференцію з проблем українства в Европі у країнах Балтії.

Там, на зустрічі, були також присутній радник посольства України у Литві Микола Балтажі та тимчасовий повірений у справах ЗСА в Литовській Республіці Джан Степанчук. Оксана та Ярослав Соколики в товаристві Людмили Жильцової, голови громади українців Литви, мали зустріч з міністром національних меншин уряду Литви, де порушили проблеми українських шкіл, передачу колишнього будинку Енгельгарда на музей Тараса Шевченка у Вільнюсі і відбудови української церкви св. Трійці та інші.

Про фінанси СКУ звітував фінансовий референт Кирилюк. Він звернув увагу на те, що при бюджеті 140,000 дол. немає великих шансів реалізувати пляни СКУ. Зложив подяку д-рові Ціпивникові і панству Соколикам, відбуті візити й поїздки в Ев ропу й Австралії не обтяжували касу СКУ, вони використали приватні подорожі, щоб при цій нагоді виконувати організаційні справи СКУ. Апелює до Президій УККА і УАКР, щоб вив'язувалися зі своїх фінансових зобов'язань і тим самим закликали своє членство, щоб зміцнювали фінансову базу СКУ вплачуванням своїх вкладок.

Під час обідньої перерви Ольга Ставнича поінформувала про свою працю з рамени СФЖО в ООН відносно прав і оборони жінок. Суґерувала, щоб і СКУ мав там свого репрезентанта, мимо цього, що це не є легке завдання.

Оксана Соколик інформувала про переведення підготови до відзначення Року Української Родини в 1994 році і завдання цього відзначення в часі, коли підвалини здорової родини є захитані неґативними впливами довкілля, в якому ми знаходимося.

Інформацію про бюро СКУ подав д-р Олег Романишин. В дискусії і запитах порушено багато актуальних питань відносно дальшого існування СКУ в зміненій конюнктурі в Україні і діяспорі, а особливо — як унормувати завдання двох паралельних інституцій світової репрезентації, якими є СКУ і УВКР (Українська Всесвітна Координаційна Рада) в Києві. Рівнож заторкнено справу бюра СКУ в Києві, яке є дуже коштовне і тому треба підшукати іншу альтернативу для інформативної служби, бо фінанси СКУ є дуже обмежені, щоб це бюро дальше існувало в такій формі, в якій воно є тепер. Були критичні зауваги відносно дотеперішної діяльности УВКР, яка протягом свого дволітнього існування не виявила своєї наміченої діяльности.

Водночас була мова про наше членство в рамках УВКР в Києві. В результаті дискусії і застережень до теперішнього характеру діяльности УВКР оформлено резолюцію, яка ствердила, що залишаємося її членами і будемо брати участь у засіданні в Києві 8-го грудня ц. р., подаючи свої побажання і пляни, як би ми мали розв'язати фінансові зобов'язання і устійнити наші організаційні взаємовідносини між західньою діяспорою і Україною. На це засідання УВКР обидві надбудови в ЗСА зобов'язалися вислати своїх репрезентантів.

Справу бюра СКУ в Києві мають розглянути уповноважені від УАКР д-р Богдан Шебунчак, а від УККА д-р Аскольд Лозинський. Їх завданням буде простудіювати всі аспекти і потребу дальшого існування усього бюра. Свої рекомендації і висновки вони запропонують Президіям УККА і УАКР для остаточного вирішення.

Беручи діяльність СКУ в загальному засягу, звіти членів Президії СКУ виявили, що важливу ролю у здійснюванні намічених завдань відіграють комісії в системі СКУ. Вони мають спрецизовані пляни, (найважливіше — це знання даної ділянки) і виконують їх, збагачуючи ролю СКУ своєю працею. Очевидно, було б побажанним, щоб деякі з них збільшили засяг своєї праці для добра цілої діяспори.

В кінці кілька слів про зустріч громади з членами Президії СКУ, яка відбулася вечором по цілоденних нарадах. Назагал виступи членів Президії на цьому форумі були цікаві змістом інформативного характеру й подали образ організаційних спроможностей СКУ. Однак присутність слухачів на цій зустрічі була незадовільною, а це велика шкода для громади, бо була знаменита нагода запізнатися з важливою ділянкою, з тим, як виглядає, а як повинна виглядати наша координація дій у світовому маштабі для добра діяспори й України.

Осип Труш,
секретар нарад

Конференція НТШ з нагоди появи збірника в пам'ять І. Зілинського

Ню Йорк (НТШ). — 10-го грудня 1994 року відбулася презентація нової книжки НТШ і конференція в пам'ять проф. Іван Зілинського (1879—1952). Конференцію відкрив голова НТШ проф. Леонід Рудницький, звернувши увагу на унікальність збірника і святкування.

Першим доповідачем був д-р Богдан Зілинський з Праги (внук мовознавця Івана Зілинського і син літературознавця Ореста), історик, архівіст і науковець із Інституту історії Чеської академії наук, який спеціялізується у дослідженнях про українські поселення в Чехії. У своїй доповіді він говорив про науковий шлях свого діда на тлі тогочасного культурного і наукового життя і діячів Галичини у цих галузях, його перші дослідження лемківських говірок, учителювання в Бережанах, вищі студії української мови у Відні, викладання у Ягайлонському університеті у Кракові, та видавничу активність. І. Зілинський був діяльним членом НТШ у Львові, працював над українською діялектологією та українським правописом.

Проф. Юрій Шевельов був головним редактором збірника, разом із д-ром Миколою Мушинкою і проф. Олексою Горбачем. Він розповів про шлях, яким формувалося новопоявлене видання. І. Зілинський був відомим мовознавцем, і тому на його 60-ліття було намагання гідно це відзначити. Тоді д-р Володимир Кубійович підтримував думку, щоб поширювати міжнародні наукові зв'язки, і тому збірник статтей відомих славістів був дуже відповідним. На запрошення організаційного комітету (Богдан Лепкий, В. Кубійович, о. Павло Хрущ, Ю. Ґеник-Березовський, Т. Сташко) брати участь у такому святі відгукнулися найбільші тоді славісти Европи: Ніколявс ван Вайк, Боріс Унбеґаум, Макс Фасмер, як і численні українські науковці (серед них Я. Гординський, Я. Рудницький, В. Чапленко, Л. Білецький, М. Пшеп'юрська-Овчаренко, Є. Грицак, П. Ковалів). Війна перешкодила видати збірник, і тільки недавно вдалося відшукати більшість статтей. Великий вклад праці і часу для розшукувань вклав М. Мушинка. Всі троє членів редакційної колеґії мали важке завдання. Проф. Шевельов вклав сотки годин праці, і остаточно збірник появився друком цієї осени в Ню Йорку, і має 564 сторінки.

Проф. Тарас Бирд, директор Програми візантійських студій у Квінс коледжі, член НТШ і член професури Університету св. Климентія в Римі, подав короткий коментар про деякі статті і їхні теми та вагу. Він підкреслив не тільки унікальне значення цих праць у 1939 році, але також і велику заслугу для науки в 1994 році, і сам цей факт що редакція могла розшукати велике число праць та що НТШ могло видати цей унікальний збірник. Доповідач назвав цю подію „тріюмфом духа на службі науки".

Конференцію закрила д-р Лариса Онишкевич, яка вела програмою.

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

ВОЛОДИМИР ЛОМНИЦЬКИЙ член УНС Відд. 381-го Т-ва ім. св. Андрія в Норт Порт, Фла. помер 16-го серпня 1994 року на 86-му році життя. Нар. 12-го жовтня 1908 року в селі Гребенне, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Дарію і синів Романа і Юрія. Похорон відбувся в крематорії Сарасота у Веніс, Фла.

Вічна Йому Пам'ять!

Варвара О. Бойд, секр.

ІВАН МОКРИЦЬКИЙ член УНС Відд. 239-го у Філядельфії, Па. помер 12-го липня 1994 року на 74-му році життя. Нар. 19-го липня 1919 року в Філядельфії, Па. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку сестер Анну Крумбек і Мілдред Маґурин. Похорон відбувся 17-го липня 1994 року на цвинтарі св. Марії в Абінґтоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Олександер Пришляк, секр.

✻ ПРАЦЯ ✻

✻ REAL ESTATE ✻